

opusdei.org

Prelaatin viesti

5.2.20

14. helmikuuta on Opus Deissä joka vuosi erityinen päivä. Silloin osoitamme tavallista enemmän kiitollisuutta Jumalaa kohtaan muistaessamme Opus Dein perustamiseen liittyviä vuosia 1930 ja 1943.

14.2.2020

Rakkaani, varjelkoon Jeesus
tyttäriäni ja poikiani puolestani!

14. helmikuuta on Opus Deissä joka vuosi erityinen päivä. Silloin osoitamme tavallista enemmän kiitollisuutta Jumalaa kohtaan muistaessamme Opus Dein perustamiseen liittyviä vuosia 1930 ja 1943. Tänä vuonna meillä on erityinen juhla, koska tulee täyteen 90 vuotta siitä, kun pyhä Josemaria näki Jumalan kutsuvan myös naiset osaksi sitä tehtävää, joka oli saanut alkunsa 2. lokakuuta 1928.

Naisten pyhyydellä on ratkaiseva vaikutus heidän ympärillään olevien ihmisten pyhyyteen. Pyhä Josemaria oli aina vakuuttunut tästä, ja hän kirjoitti, että ”naisella on erityinen kutsumus perheessä, yhteiskunnassa ja kirkossa – erityinen tehtävä, joka on hänelle ominainen ja jonka vain hän kykenee toteuttamaan” (*Keskusteluja*, n. 87).

Jos käännämme katseemme evankeliumiin, muistamme

Jeesuksen syntyneen ”naisesta” (Gal. 4:4), pyhästä Mariasta, joka halukkuudellaan palvella muita sai Poikansa tekemään ensimmäisen julkisen ihmetekonsa suunnittelemaansa aikaisemmin (vrt. Joh. 2:4-5). Vaikeina hetkinä, kun muut hylkäsivät Jeesuksen, juuri ”Jerusalemin tyttäret” (Luuk. 23:28) tulivat esiin tukeakseen Herraa. Myös ristin juurella, lunastuksemme toteutuessa, oli ryhmä naisia (vrt. Joh. 19:25). Ja nainen oli ensimmäinen Herran ylösnousemuksen todistaja (vrt. Joh. 20:16); hän todisti ensimmäisenä tuosta ilosanomasta, jonka oli määrä levitä kaikkien kansojen keskuuteen.

On ilahduttavaa katsella – ajatellen myös tyttäriäni Opus Deissä ja heidän palvelutehtäväänsä – kuinka Jumalan ihmeteot toteutuvat ja kantavat hedelmää naisille ominaisen pyhyiden kautta lukuisten muiden ihmisten hyväksi.

Sen vuoksi kehotan teitä mietiskelemään erityisesti tänä päivänä näitä pyhän Jose Marian sanoja: ”*Ut in gratiarum semper actione maneamus*, eläkäämme jatkuvassa kiitosrukouksessa Jumalaamme kohtaan. Kiitosrukous on uskon osoitus, se on toivon osoitus, se on rakkauden osoitus” (kirje 28.3.1973, n. 20).

Kiitollisuutemme on *kiitollista uskoa*. Se on kiitollisuutta siitä, että Jumala on lahjoittanut meille henkilökohtaisen kristillisen kutsumuksen ja uskonut meille apostolisen palvelutehtävän. Tämä kiitollisuus herää meissä erityisesti katsellessamme Opus Dein naisten toteuttamaa kristillistä työtä sekä sen laajuutta ja syvyyttä.

Kiitollisuutemme on myös *toivon kyllästävä kiitollisuutta*. Vaikeuksista huolimatta voimme katsoa tulevaisuuteen rauhan ja

optimismin hengessä, sillä voimme aina luottaa Jumalan rakkauteen jokaista meistä kohtaan rajoitteistamme ja virheistämme huolimatta. Lopuksi, kiitollisuutemme on *kiitollista rakkautta*, sillä kuluneet 90 vuotta kertovat meille Herran laupeudesta meitä kohtaan.

Kannustan teitä myös toteuttamaan tämän 14. helmikuuta aikoihin jonkin hartauden ja rakkauden teon – esimerkiksi pienen pyhiinvaelluksen – joka auttaa osoittamaan Herralle kiitollisuutta, turvautuen pyhän Marian äidilliseen välitystehtävään.

Teitä suurella rakkaudella siunaten,

Isänne

Roomassa, 5. helmikuuta 2020

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/prelaatin-viesti-5-2-20/](https://opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-viesti-5-2-20/)
(21.3.2026)